

GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 3 (2014), Duminica Sfintei Cruci

EVANGHELIA : MARCU 8, 34-38*

In vremea aceea chemând Iisus la Sine mulțimea, laolaltă cu ucenicii Săi, le-a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Că tot cel ce va voi să-și scape viața, O va pierde; iar cel ce-și va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, acela O va câștiga. Că ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă și să-și păgubească sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Că tot cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, de acela și Fiul Omului Se va rușina când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri”.

Și le spunea: „Adevăr vă grăiesc că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere”.

“Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta; biruință binecredincioșilor creștini asupra celui protivnic dăruiește și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.”

*Texte preluate din Biblie, ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000 (citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Despre lepădarea de sine și despre purtarea crucii

Cele spuse de Iisus par a cuprinde o singură idee. Dar ele cuprind, întâi – să se lepede de sine, apoi, în al doilea rând - să își ia crucea și al treilea – să Îmi urmeze Mie. Dar să vedem mai întâi ce înseamnă: a te lepăda de tine. Mai întâi însă să vedem ce înseamnă a te lepăda de altul, și atunci vom ști ce înseamnă a te lepăda de tine.

Ce înseamnă, dar, a te lepăda de altul? Cel care se leapădă de altul se înstrăinează complet de acela; nu-l ajută, nu-l sprijină, n-are milă, nu suferă de-l vede biciuit, legat, întemnițat, chinuit pe cel de care s-a lepădat, de i-ar fi frate, prieten sau orice. Așa de străini vrea Domnul să fim față de trupul nostru; să nu ne fie milă de el de este biciuit, surghiunit, ars sau în alt fel chinuit! Dacă ne purtăm așa cu el, atunci avem milă de el. Că și părinții atunci au milă de copiii lor când poruncesc dascălilor, cărora îi încredințează, să n-aibă milă de ei. Tot așa și Hristos n-a spus numai: "Să n-ai milă de tine însuși!", ci ceva mai mult: "Să te lepezi de tine însuși!", adică: "Să n-ai nimic comun cu tine însuși, ci să te dai primejdiilor, muncilor; așa suflet să ai, ca și cum n-ai suferi tu acestea, ci altul!" Și n-a spus: "Să se tăgăduiască", ci: "Să se lepede". Iar a te lepăda e mai mult decât a te tăgădui.

"Și să-și ia crucea lui"... Luarea crucii este o urmare a lepădării de sine. Și ca să nu socotești că a te lepăda de tine înseamnă numai a suferi cuvintele rele, ocările și insultele, Hristos spune până unde trebuie să meargă lepădarea de sine; adică până la moarte, chiar moartea rușinoasă. De aceea n-a spus: "Să se lepede de sine până la moarte", ci: "Să-și ia crucea lui", arătând moartea cea rușinoasă; și că nu trebuie făcută aceasta o dată, nici de două ori, ci toată viața. "Să ai neconținut, spune Hristos, înaintea ochilor moartea aceasta și să fii pregătit, în fiecare zi, de junghiere! Mulți au disprețuit averile, desfătarea, slava, dar n-au putut disprețui moartea, ci s-au temut de primejdii. De aceea Eu vreau ca luptătorul Meu să lupte până la sânge, să stea în arenă până la junghiere. De-ar trebui să sufere moartea, o moarte rușinoasă, o moarte blestemată, o moarte cu proastă faimă, pe toate să le sufere cu curaj și, mai mult, să se bucure de această moarte".

"Și să-mi urmezi Mie!" Pentru că se poate să suferi chinuri și să nu-l urmezi lui Hristos, când nu le suferi pentru El – că și tâlharii, jefuitorii de morminte, înșelătorii suferă o

mulțime de chinuri -, de aceea, ca să nu socotești că sunt de ajuns numai suferințele, Hristos a adăugat și pricina pentru care să înduri suferințele.

(Sursa : **Sf. Ioan Gura de Aur**, "Omilia la Matei", Omilia LV, Editura Institutului Biblic)

Crucea este ușa Împărăției cerurilor. Trebuie să regăsim sensul Crucii ca biruință asupra morții spirituale, biruință a iubirii. Avem adeseori o reprezentare parțială despre Cruce și despre taina ei redusă la faptul de a suporta o asceză, de a ne înfrâna de la plăceri, de la tot felul de satisfacții. Există însă și un alt sens al Crucii: compasiunea pentru celălalt. Cu siguranță însă nu putem face totul pentru celălalt dacă ținem la plăcerile noastre egoiste, dacă omul este legat de lăcomie, poftă de stăpânire, mândrie. Aceasta arată însă numai aspectul negativ al Crucii. Pot să mă apropiu de celălalt fără să-i vorbesc despre Cruce, arătându-i însă că sunt gata la toate sacrificiile pentru el. Dacă este bolnav, mă voi duce la el, voi rămâne împreună cu el. Celălalt poate suporta el însuși greutatea, persecuții, șomaj... Iar eu pot să port împreună cu el această Cruce.

Inima celuilalt poate fi mișcată dacă vede că eu port o Cruce pentru el. Atunci el va înțelege sensul Crucii fără ca eu să îi spun că tocmai Crucea este cea care mă împinge să fac aceasta. O fac pur și simplu. Să nu le predicăm doar oamenilor să-și ia Crucea, ci să o luăm noi înșine ajutându-i pe ceilalți. Voi ajunge astfel la convingerea că această Cruce nu este o suferință pentru mine. Sufăr pentru celălalt, dar această suferință pentru el mă bucură, mă odihnește, cum spune un monah de la Athos.

(Sursa : **Pr. Dumitru Stăniloae**, *Mica Dogmatică vorbită. Dialoguri la Cernica*, Editura Deisis)

"Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți, și roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-l veți cere în numele Meu.

Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul." (Ioan 15, 13-17)

Vitamine duhovnicești

"Nu te măsură pe tine în toate cele pe care le faci"

Nu sta să te judeci pe tine însuși pentru ceva pe care l-ai făcut – bine, rău, virtute, păcat – sau să-l compari cu ceilalți. De câte ori nu avem de-a face cu acest lucru! Să uităm cele din urmă și să nu ne intereseze ce am făcut. Pentru că analizând, descoperim că am făcut ceva important sau ceva rău, ceva mare și frumos și mai reușit decât celălalt sau ceva mai mic. Fie că judecăm lucrul în sine, fie în legătură cu aproapele, vom cădea în una dintre cele două capcane: fie în mândrie, dacă este ceva bun și mai mare, fie în deznădăjduire, în mizerie, în degenerarea existenței noastre, dacă nu este bun. Aceasta, deoarece atâta timp cât credem că suntem maturi, atâta timp cât credem că avem putere înăuntrul nostru, purtăm neputința lui Adam și a Evei, egoul cel șubred pe care ni l-au lăsat moștenire strămoșii.

Așadar, ca să rămâi netulburat de gânduri, nu sta niciodată să analizezi ce ai făcut. Aceasta este valabil pentru tot ceea ce ni se întâmplă. Dar cum mă voi spovedi dacă nu judec? La spovedanie nu fac analiza faptelor mele, ci înfățișarea păcatelor mele. Acesta e un lucru diferit, deoarece nu apreciez faptele mele, ci pur și simplu le relatez. Nu stau să mă gândesc ce am făcut dimineața, ce am făcut și ce n-am făcut, deoarece acest lucru creează în sufletul meu o atmosferă sufocantă. Dacă ne încredințăm că am făcut ceva mai bun, înțelegeți în ce măsură de egoism putem să cădem. Cuvântul nu te măsură pe tine în nici o faptă este adevărata înțelepciune. Cei mai mulți, când cădeau, cădeau și din acest motiv. Sau îl folosim ca să ne îndreptăm patimile. De exemplu: am păcătuit o dată și, după aceea, îmi zic că la ce îmi folosește pocăința? Ce mizerie! Cât de mult se zdrențuiește astfel ființa noastră!

(Sursa : **Emilianos Simonopetritul**, *Tâlcuiri la Filocalie vol. 3 – Avva Isihie*, ed. Sf. Nectarie, Arad)

***"În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire."* (1 Ioan 4, 18)**